

Β ΛΥΚΕΙΟΥ ΘΕΜΑΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ 1 ΘΕΟΣ

Β_ΘΕ1.4 Λύτρωση

Παρουσιάζοντας (υλικό δραστηριοτήτων):

Ανακτήθηκε από https://el.wikipedia.org/wiki/Αγαλμα_του_Χριστού_Λυτρωτή (11/9/2016).

* * *

Εφαρμόζοντας (υλικό δραστηριοτήτων):

Η προσμονή της λύτρωσης στις θρησκείες

«Ο σκοπός της θρησκείας σχετίζεται άμεσα με την όλη υπόσταση του ανθρώπου- είναι πάντα η επίτευξη κάποιου είδους σχέσης με ό,τι κάθε θρησκεία θεωρεί ως απόλυτο και η απαλλαγή από το σχετικό, δηλαδή από το πολύμορφο κακό. Κύριο μέλημα κάθε θρησκείας είναι να προσφέρει στον πιστό τα μέσα εκείνα που θα τα αξιοποιήσει για την επιτυχία αυτού του διπλού σκοπού. Η λύτρωση, την οποία υπόσχεται κάθε θρησκεία, βρίσκεται σε άμεση συνάρτηση με το τι αυτή θεωρεί ως απόλυτο και τι ως σχετικό και με το σκοπό που ορίζει για την ανθρώπινη ύπαρξη. Έτσι υπάρχουν διάφορες μορφές λύτρωσης, όπως η αποκατάσταση της

επικοινωνίας με το Θεό, η ευτυχία στην παρούσα ζωή με την απόκτηση εγκόσμιων αγαθών, η εξασφάλιση μελλοντικών αγαθών σε μια μεταθανάτια ζωή, η τελική απαλλαγή συνόλου του κόσμου από το κακό. Όλες αυτές οι έννοιες λύτρωσης, που συχνά συνυπάρχουν, θεωρούνται από τις θρησκείες ως ολοκλήρωση της ανθρωπίνης ύπαρξης και επίτευξη του τελικού σκοπού της».

Δρίτσας, Δ., Μόσχος, Δ., Παπαλεξανδρόπουλος, Στ., *Χριστιανισμός και Θρησκευόμενα Β' Γενικού Λυκείου*, Ινστιτούτο Τεχνολογίας Υπολογιστών και Εκδόσεων «Διόφαντος», 2011, σελ. 31.

* * *

Αναφορά στον Γκρέκο

- «Δεν καταλαβαίνω, Δάσκαλε, είπε ο Σαριπούτο· πάλι μας μιλάς με παραβολές.

- Θα καταλάβεις στο γυρισμό, Σαριπούτο. Τώρα, σας είπα, είναι πολλά νωρίς. Χρόνια ζω τη ζωή και τον πόνο του ανθρώπου, χρόνια μεστώνω· ποτέ δεν είχα φτάσει, σύντροφοι, σε τόση ελευτερία. Γιατί; Γιατί πήρα μια μεγάλη απόφαση.

- Μια μεγάλη απόφαση, Δάσκαλε; Έκαμε ο Άναντα κι ανασήκωσε το κεφάλι, έσκυψε, φίλησε το άγιο πόδι του Βούδα· ποια απόφαση;

- Δε θέλω να πουλήσω την ψυχή μου στο Θεό, σε αυτό που λέτε εσείς Θεό· δε θέλω να πουλήσω την ψυχή μου στον Πειρασμό, σε αυτό που λέτε εσείς πειρασμό· δε θέλω να πουληθώ σε κανένα. Είμαι λεύτερος! Χαρά σε αυτόν που ξεφεύγει από τα νύχια του Θεού και του Πειρασμού, αυτός, αυτός μονάχα λυτρώνεται.

- Λυτρώνεται από τι; έκαμε ο Σαριπούτο κι ο ιδρώτας έτρεχε από το μέτωπό του· λυτρώνεται από τι; Ένας λόγος απόμεινε στα χείλια σου, Δάσκαλε, και σε καίει.

- Δε με καίει, Σαριπούτο, με δροσίζει· δεν ξέρω, συμπαθάτε με, αν αντέχετε, αν μπορείτε να τον ακούσετε χωρίς να σας κυριέψει τρόμος.

- Δάσκαλε, είπε ο Σαριπούτο, πάμε στον πόλεμο, μπορεί να μη γυρίσουμε· μπορεί να μη σε ξαναδούμε· φανέρωσε μας το στερνό ετούτο λόγο, το στερνό σου· λυτρώνεται από τι;

Αργά, βαριά, σαν κορμί στην άβυσσο, έπεσε από τα σφιγμένα χείλια του Βούδα ο λόγος: Από τη λύτρωση.

- Από τη λύτρωση; Λυτρώνεται από τη λύτρωση; ξεφώνισε ο Σαριπούτο. Δάσκαλέ μου, δεν καταλαβαίνω!

- Καλύτερα, Σαριπούτο, καλύτερα· αν καταλάβαινες, θα τρόμαζες. Όμως, μάθετέ το, σύντροφοι, ετούτη είναι η λευτεριά η δικιά μου· λυτρώθηκα από τη λύτρωση!

Σώπασε· μα δεν μπορούσε πια να κρατηθεί:

- Κάθε άλλη λευτεριά, μάθετέ το, είναι σκλαβιά· αν ήταν να ξαναγεννιόμουν, για τη μεγάλη ετούτη λευτεριά θα πολεμούσα: για τη λύτρωση από τη λύτρωση... Μα φτάνει· πρώιμα είναι ακόμα να μιλούμε· θα τα πούμε σαν γυρίσετε από τον πόλεμο, αν γυρίσετε· έχετε γεια! (...)

- Όποιος λέει πως υπάρχει λύτρωση είναι σκλάβος· γιατί την πάσα στιγμή φλωροζυγιάζει κάθε του λόγο, κάθε του πράξη και τρέμει: Θα σωθώ; Δε θα σωθώ; Θα πάω στον ουρανό; Θα πάω στην Κόλαση; Πώς μπορεί να 'ναι λεύτερη μια ψυχή που ελπίζει; Όποιος ελπίζει, φοβάται τη ζωή ετούτη, φοβάται τη ζωή την άλλη, κρέμεται μετέωρος και περιμένει την τύχη ή το έλεος του Θεού. Ο Βούδας έβαλε την απαλάμη στα μαύρα μαλλιά του Άναντα.

- Μείνε, είπε. Κάμποση ώρα έμειναν αμίλητοι κάτω από το ανθισμένο δέντρο. Ο Βούδας χάδεψε αργά, πονετικά, τα μαλλιά του αγαπημένου μαθητή.

- Σωτηρία θα πει να λυτρωθείς απ' όλους τους σωτήρες· αυτή 'ναι η ανώτατη λευτεριά, η πιο αψηλή, όπου με δυσκολία αναπνέει ο άνθρωπος. Αντέχεις; Ο Άναντα είχε σκύψει το κεφάλι και δε μιλούσε.

- Καταλαβαίνεις λοιπόν τώρα ποιος είναι ο τέλειος Λυτρωτής... Σώπασε, και σε λίγο, παίζοντας ανάμεσα στα δάχτυλά του έναν ανθό που 'χε πέσει από το δέντρο:

- Ο Λυτρωτής που θα λυτρώσει τους ανθρώπους από τη λύτρωση».

Καζαντζάκης Ν., *Αναφορά στον Γκρέκο*, κεφάλαιο ΚΔ'. Ανακτήθηκε από <http://www.translatum.gr/forum/index.php?topic=68501.0> (11/9/2016).

* * *

Ο μέγας ιεροεξεταστής

«"Θυμήσου την πρώτη ερώτηση, την έννοιά της, αν όχι ακριβώς τα λόγια: Θέλεις να πας στον κόσμο με αδειανά χέρια κηρύσσοντας στους ανθρώπους μια ελευθερία που η φυσική τους βλακεία και η φυσική τους προστυχιά δεν τους αφήνουν να την καταλάβουν, μια ελευθερία που τους φοβίζει, γιατί δεν υπάρχει και δε θα υπάρξει τίποτε πιο ανυπόφορο απ' αυτή για τον άνθρωπο και την κοινωνία; Βλέπεις αυτές τις πέτρες της άγονης ερήμου; Κάνε τες ψωμιά και οι άνθρωποι θα τρέξουν πίσω σου μ' ευγνωμοσύνη, σαν υπάκουο κοπάδι, τρέμοντας μήπως πάρεις το χέρι σου και δεν έχουν πια ψωμί.

Εσύ όμως δε θέλησες να στερήσεις απ' τον άνθρωπο την ελευθερία και αρνήθηκες, κρίνοντας πως είναι ασυμβίβαστη με την υπακοή που εξαγοράζεται με ψωμιά... Επαύξησες την ανθρώπινη ελευθερία, αντί να την περιορίσεις και επέβαλες έτσι για πάντα στον ηθικό άνθρωπο τα μαρτύρια αυτής της ελευθερίας. Ήθελες να σ' αγαπούν ελεύθερα, να σε ακολουθούν οι άνθρωποι με τη θέλησή τους, καταγοητευμένοι... Δεν κατέβηκες απ' τον σταυρό όταν σε κορόιδευαν και σου φώναζαν ειρωνικά: "Κατέβα απ' το σταυρό για να σε πιστέψουμε". Δεν το

'κάνες, γιατί δεν ήθελες πάλι να υποδουλώσεις τον άνθρωπο μ' ένα θαύμα. Ήθελες μια πίστη ελεύθερη και όχι υπαγορευμένη από το θαύμα. Χρειαζόσουν την ελεύθερη αγάπη και όχι τη δουλική έξαρση ενός τρομοκρατημένου σκλάβου...

Δεν σε φοβάμαι καθόλου. Κι εγώ πήγα στην έρημο, κι εγώ έζησα με ρίζες και ακρίδες, κι εγώ μακάρισα την ελευθερία που χάρισες στους ανθρώπους... Αλλά συνήλθα και δε θέλησα να υπηρετήσω μια υπόθεση παράλογη. Γύρισα πίσω κι ενώθηκα με εκείνους που διόρθωσαν το έργο σου... Σ' το ξαναλέω, αύριο, μ' ένα νόημά μου, θα ιδείς αυτό το πειθήνιο κοπάδι να φέρνει αναμμένα κάρβουνα στη φωτιά όπου θα σε ρίξω, γιατί ήρθες να εμποδίσεις το έργο μας. Γιατί αν υπάρχει κάποιος που του αξίζει πιο πολύ απ' όλους να καεί, αυτός είσαι εσύ. Αύριο θα σε κάψω. Τελείωσα"».

Φ. Ντοστογιέφσκι. *Αδελφοί Καραμαζώφ* (μτφρ. Σ. Π.), Θεσσαλονίκη: Σύγχρονες Εκδόσεις, σελ. 220-229.

* * *

Αξιολογώντας (υλικό δραστηριοτήτων):

Βαρλάμης Ευθύμιος, εικαστική συλλογή έργων ζωγραφικής «Ο Χριστός στην Κρήτη σήμερα». Ανακτήθηκε από <http://www.crete2day.gr/2014/08/07/εικαστική-συλλογή-έργων-ζωγραφικής-τ/> (11/9/2016).

* * *

Φίκος, Α., (2013), *Η παραβολή του καλού Σαμαρείτη*. Ανακτήθηκε από <http://fikos.gr/portfolio/parable-good-samaritan/?lang=Gr> (11/9/2016)

* * *